

‘ಏ... ಆ ಹೆಣ್ಣು ಪಾರಿವಾಳ ಕೊಡು’
ಶಬ್ದೀರನೆಂದ.

‘ನೂರು...’

‘ಇಕಾ...’ ನೂರರ ಗರಿ ಗರಿ ನೋಟೊಂದನ್ನು ನೀಡಿ ಎರಡೂ ಕೈಗಳಲ್ಲಿ ಶಬ್ದೀರ ಪಾರಿವಾಳವನ್ನು ಖರೀದಿಸಿದ. ಅವನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಅಸ್ಲಾಂನಿಗೆ ಪಾರಿವಾಳವನ್ನು ಕೈ ಹಿಡಿದ ತನ್ನ ಗೆಳೆಯ ಒಬ್ಬ ಹೀರೋವಿನಂತೆ ಕಂಡ.

ಹಲ್ಲಿಯ ಸುತ್ತಿದ ಬಾಲದಂತಿದ್ದ ತಿರುವಿನಲ್ಲಿ ಈಗಲೋ ಆಗಲೋ ಕುಸಿಯುವಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ ಸೇತುವೆಯ ಕೆಳಗಿದ್ದ ಗಲ್ಲಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಶಬ್ದೀರನ ಮನೆಯಿತ್ತು. ಆ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲು ಸದಾ ತೆರೆದೇ ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ತೆರೆದ ಬಾಗಿಲ ಮನೆಯಂತೇ, ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದಿದ್ದ ಪಂಜರವೊಂದು ಕಟ್ಟಿಯ ಮೇಲಿದ್ದ ಚಿಕ್ಕ ಹಲಗೆಯ ಮೇಲೆ ಕೂತಿತ್ತು. ಮಕ್ಕಳಿಬ್ಬರೂ ಖಾಲಿಯಾಗಿದ್ದ ಆ ಪಂಜರದಲ್ಲಿ ಪಾರಿವಾಳವನ್ನು ಇಟ್ಟರು. ಬಾಗಿಲು ಮುಚ್ಚಿ ಚಿಲಕ ಹಾಕಿದರು.

‘ಮೊದಲಿದ್ದ ಪಾರಿವಾಳ ಏನಾಯ್ತು?’ – ಹತ್ತು ವರ್ಷದ ಅಸ್ಲಾಂ ಕೇಳಿದ.

‘ಸುವ್ವರ್ ಕೆ ಬಚ್ಚಾ... ಆ ಜಮೀಲ್ ಕದ್ದ ಅನ್ನಿಸುತ್’ – ಶಬ್ದೀರನೆಂದ.

‘ನಿನ್ನ ಪಾರಿವಾಳ ಯಾಕೆ ಕದ್ದ? ಕೇಳ್ತೀಯಾ?’

‘ತಿಂದ ಮೇಲೆ ಇನ್ನೇನು ಕೇಳೋದು? ತರಿದ ಪುಕ್ಕ ತಗೊಂಡು ಪುರಾವೆ ತೋರಿಸಕ್ಕಾಗುತ್ತ?’ ಶಬ್ದೀರ್ ಹಲ್ಲು ಮಸೆದ. ಹದಿನಾಲ್ಕರ ಅವನ ಮೂಗಿನ ಕೆಳಗೆ ತೆಳ್ಳಗೆ ಮೀಸೆ ಮೂಡುತ್ತಿತ್ತು.

‘ಈ ಹಕ್ಕಿ ಮೇಲೆ ಕಣ್ಣೆಡಬೇಕು...’ – ಬೆಡ್ಡಾ ತೋಡಿ ಆನೆಯನ್ನು ಹಿಡಿಯುವ ಉತ್ತಾಹದಲ್ಲಿ ಶಬ್ದೀರ ಆ ಪಾರಿವಾಳದ ಕಡೆ ಎರಡೆರಡು ಆಲೋಚನೆಗಳಿಂದ ನೋಡಿದ.

ಹೆಣ್ಣು ಪಾರಿವಾಳ ಖರೀದಿಸಿದ್ದು ಯಾಕೆ? ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಮೊಟ್ಟೆಯಿರಬೇಕು ಎಂದಾ? ಅನ್ನುವ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ ಅವನ ತುಟಿಯಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣಗೆ ನಗು ಕಾಣಿಸಿತು. ಹೆಣ್ಣು ಎನ್ನುವ ಪದ ಅವನಲ್ಲಿ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ನವಿರು ಮೂಡಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಪಾರಿವಾಳದ ಕತ್ತಿನ ಸುತ್ತ ಇದ್ದ ತೆಳುಗುಲಾಬಿ ಬಣ್ಣ ಆಕರ್ಷಕವಾಗಿ ಕಂಡಿತು.

ಇದನ್ನು ಕದಿಯಲು ಜಮೀಲ್‌ನ ಗ್ಯಾಂಗ್ ಬಂದರೆ ಅವರನ್ನು ಮಟ್ಟ ಹಾಕಲು ತನ್ನ ಹಿಂಬಾಲಕ ಬಾಲಕರಿಗೆಲ್ಲ ಅವನು ಸೂಚನೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ. ವಾರದ ಕೆಳಗೆ ಜಮೀಲನ ಚಿಕ್ಕ ತಮ್ಮ ಎಂಟು ವರ್ಷದ ಅರ್ಷಾದನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಶಬ್ದೀರ ಧಳಿಸಿದ್ದ. ‘ನಿಮ್ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತಿಂದ ಪಾರಿವಾಳವನ್ನ ನಿನ್ನಣ್ಣ ಜಮೀಲ ನಮ್ಮ ಮನೆಯಿಂದ ಕದ್ದದ್ದೇ ಅಲ್ಲಾ?... ಹೇಳು’ ಎಂದು ವಿಚಾರಣೆ ಮಾಡಿದ್ದ.

‘ನಂಗೊತ್ತಿಲ್ಲ, ಸಾರು ಮಾಡಿದ್ದು ಅಮ್ಮೀ... ಊ... ಊ’ ಎಂದು ಅರ್ಷಾದ ಒಂದೇ ಸಮನೆ

ಜೋರಾಗಿ ಅತ್ತು ಚೆಡ್ಡಿ ಒದ್ದೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ. ಓಣಿಯ ತಿರುವಿನಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ದೊಡ್ಡವರು ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಗೆಳೆಯರು ಸೂಚನೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇ ಅಳುತ್ತಿದ್ದ ಅರ್ಷಾದನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲರೂ ಓಡಿದ್ದರು.

ಆ ಹಳ್ಳಿಗಂಟದ ಕಣಿವೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಗುವ ಪಾರಿವಾಳಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಮಾರುವ ಮುನ್ನ ಅವುಗಳ ಪುಕ್ಕ ತರೆದಿರುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗೆ ಪುಕ್ಕ ತರೆದಿದ್ದ ಆ ಪಾರಿವಾಳ ತಾನಾಗೇ ಹಾರಿ ಹೋಗುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಪಂಜರದ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯಲು ಯಾವ ಬೆಕ್ಕಿಗೂ ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಪಾರಿವಾಳ ಕಾಣೆಯಾದ ಎರಡನೇ ದಿನ ಪಾರಿವಾಳದ ಸಾರು ತಿಂದ ಬಗ್ಗೆ ಬಡಾಯಿ ಕೊಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದ್ದ ತನ್ನ ಶತ್ರು ಜಮೀಲನೇ ಅದನ್ನು ಕದ್ದಿರಬೇಕು ಎಂದು ಶಬ್ದೀರ ನಿರ್ಧರಿಸಿದ್ದ.

2

ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಪುಕ್ಕ ತೆರೆದ ಆ ಪಾರಿವಾಳಗಳ ಬದುಕಿಗಿಂತ ಆ ಗಡಿನಾಡಿನ ಹಳ್ಳಿಯ ಜನರ ಬದುಕು ಬೇರೆಯದಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಗಡಿನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಬದುಕುತ್ತಿದ್ದ ಅವರ ಬದುಕಿನ ರೇಖೆಗಳಿಗೆ ಹಲವು ಮಿತಿಗಳಿದ್ದವು.

ಅವರ ಕನಸುಗಳು ಗೋಡೆಗೆ ಗೋಡೆ ತಾಗಿದಂತಿದ್ದ ಆ ಗಡಿರೇಖೆಯ ನಾಡಿನ ಒಳಕ್ಕೂ ಹೊರಕ್ಕೂ ಹಾರಲಾಗದೆ ಬಂಧಿತವಾಗಿದ್ದವು. ಪಂಜರದಲ್ಲಿದ್ದ ಪಾರಿವಾಳದಂತೆಯೇ ಬಾಯುಚ್ಚಿ ಗುಕ್ಕುಡುತ್ತಿದ್ದ ಅವರ ಬದುಕು ಸದಾ ಬೆದರಿದಂತಹ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲೇ ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ಯಾವಾಗ ಬೇಕಾದರೂ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬಿಗಡಾಯಿಸಿ ಗುಂಡಿನ ಚಕಮಕಿಯಾಗಬಹುದಿತ್ತು. ಮೂರು ಕಾಳಿಗಾಗಿ ಮತ್ತೊಂದು ಬೆಳಗನ್ನು ಎದುರುನೋಡುತ್ತ ಏಳುತ್ತಿದ್ದವರ ಜೀವ ಅವರ ಕುತ್ತಿಗೆಯಲ್ಲೇ ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ನಿನ್ನೆ ಹುಟ್ಟಿದ ಮಕ್ಕಳು ನಾಳೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಫುಕ್ಕನೆ ದೊಡ್ಡವರಾಗಿಬಿಡಬೇಕಿತ್ತು.

ಶಬ್ದೀರನ ಊರು ಪಕ್ಕದ ದೇಶದ ಅತಿಕ್ರಮಣಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿ ಪಕ್ಕದ ದೇಶಕ್ಕೆ ಸೇರಿತ್ತು. ಆದರೂ ಆ ಊರಿನ ಜನರ ದೇಶಪ್ರೇಮಕ್ಕೇನೂ ಮುಕ್ಕಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸುತ್ತಿದ್ದವರು ಪೊಲೀಸರಲ್ಲ, ಬದಲು ಅವರ ಶತ್ರುದೇಶದ ಸೈನಿಕ ತುಕಡಿಗಳು. ಹೀಗಾಗಿ ಶತ್ರುಗಳನ್ನು ಬಗಲಲ್ಲೇ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬದುಕಬೇಕಾದ ಅನಿವಾರ್ಯತೆ ಗಡಿನಾಡಿನ ಆ ಪುಟ್ಟ ಸಮಾಜವನ್ನು ಕಾಡಿತ್ತು.

ಒಂದೇ ಭಾಷೆ, ಧರ್ಮ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಎರಡೂ ಕಡೆ ಇತ್ತಾದರೂ ನೋಡಲು ಮುಖ ಚಕರೇಗಳು, ಚರ್ಮದ ಬಣ್ಣ ಒಂದೇ ಆದರೂ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ನಡೆದ ಗಡಿ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಹತ್ತಿ ಉರಿದುಳಿದ ಬೂದಿಯ ಕೆಳಗಿನ ದ್ವೇಷದ ಕೆಂಡಗಳಂತೆ ಅವರ ಮನಸ್ಸುಗಳಿದ್ದವು. ಮೇಲೆ ಶಾಂತವಾಗಿ ಕಂಡರೂ, ಒಳಗಿನ ದಳ್ಳುರಿ ಸಣ್ಣ—